

Phần 10

- **M**ẹ giữ thằng bé cho con. Nếu nó thức dậy và khóc, mẹ tiếp tục cho nó uống thuốc này cho con. Bây giờ con đi lấy tiền đây, khi nào con gọi điện thoại về, mẹ hãy làm theo lời con.

Bé Thắng đã được viết cho uống thuốc sirô ngủ, thằng bé ngủ say chứ không quậy khóc nữa. Viết đúng là bất nhân. Anh ta đi ra khỏi nhà, đội nón sùm sụp và không quên bấm khóa lại.

Bà Hai tức giận kêu lên:

- Con nhốt mẹ trong nhà là sao?
- Mẹ nên ở trong nhà. Khi nào về, con sẽ mở cửa.

Bà Hai cắn chặt đôi hàm răng tức giận.

- Được, mày đi đi, tao sẽ gọi điện thoại báo công an. Độ chừng Việt đã đi xa, bà Hai chạy đến nhắc điện thoại lên bấm số. Không có một tín hiệu nào, Việt đã khôn ngoan hơn bà nghĩ, anh ta bứt đứt điện thoại và ném dây ra ngoài, bà Hai có muốn liên lạc điện thoại với bên ngoài cũng không được. Bà Hai sẽ càng hoảng sợ hơn nếu như bà biết rằng, sau khi lấy tiền của Tuyết Anh, Việt sẽ đi luôn lên vùng biên giới và vượt biên luôn, anh ta không trả tiền cho Cường, mà việc đầu tiên anh ta nghĩ đến là vào sòng bài casino ở biên giới. Máu đỏ đen đã lậm vào máu anh ta như một thứ cần thiết, như người ta cần không khí để thở.

Làm sao đây? Bà Hai đi tới đi lui. Sực nhớ đến cửa hậu lâu nay không mở. Việt từng đóng đinh chốt chặt cánh cửa đó lại. Tìm cây dao phay, bà Hai cố sức giã nạy cánh cửa...

...

Bảy giờ sáng, Tuyết Anh không cho Hoàng Bảo đi theo cô, cô tự lái xe mang theo giỏ xách tiền, như một người đi buôn chuyên.

- Anh nhớ lời em dặn, không được báo công an. Bé Thắng có làm sao, em không sống nổi đâu.

Hoàng Bảo gật đầu:

- Anh biết mà. Nhưng lẽ ra anh nên chở em đi.
- Không được, anh Việt dặn em đi một mình.

Bảy giờ, vào tháng cuối năm, sương mù hãy còn giăng mắc một màn dày. Trời khá lạnh, Hoàng Bảo bắt Tuyết Anh mặc thêm áo khoác. Bà Minh Anh khấn khoản:

- Con cho mẹ đi theo với, con bận lái xe làm sao bé bé Thắng.

Lời đề nghị hợp lý, Hoàng Bảo gật đầu:

- Em nên để mẹ đi theo em.

Ánh mắt của Hoàng Bảo và bà Minh Anh kín đáo nhìn nhau, Tuyết Anh mãi sốt ruột nên không để ý, điều duy nhất cô mong đợi, trao tiền cho Việt và được ôm con mình. Có xa con những hai đêm hai ngày rồi còn gì nữa, nhớ mùi thơm của con quận cả lòng.

Tuyết Anh lái xe đi, bà Minh Anh ngồi bên cạnh. Xe vừa đi, Hoàng Bảo cũng lên xe đi với những người công an mặc thường phục, bắt đầu lên đường.

Việt đội nón sâu xuống, anh ta giả như người câu cá bên bờ ruộng, nhưng kỳ thật anh ta đang sử dụng điện thoại.

- Cô đi đến đâu rồi?

- Em đã đến chỗ hẹn như anh nói.

- Chắc chắn cô không báo với công an chứ?

- Không! Em thề với anh. Có điều là em đi với mẹ em.

- Mẹ của cô?

- Mẹ ruột em từ bên Mỹ về.

Việt cười nhạt:

- Vậy là cô giàu quá rồi phải không, xài tiền đô.

- Anh Việt! Con của em có khóc nhiều không?

- Yên trí đi, lúc nào nó cũng ngủ say.

- Anh cho con em... uống thuốc ngủ phải không?

- Thuốc an thần trẻ em mà, không có sao đâu.

Tuyết Anh bật khóc:

- Tại sao anh nỡ cư xử với một đứa trẻ chưa quá hai tháng tuổi như vậy? Anh Việt, xin anh hãy nghĩ, trẻ con vô tội.

Việt quát khê:

- Cô nói nhiều quá. Nghe tôi bảo đây nè! Đã đến đó, cô hãy quẹo trái, chạy khoảng hai cây số nữa cho tôi.

- Anh còn bảo em đi đâu nữa?

- Cứ làm theo lời tôi. Tôi muốn biết công an có đi theo cô không cái đã.

Việt tắt máy. Tuyệt Anh kêu khê trong lòng. Bà Minh Anh nắm tay cô siết nhẹ.

- Con cần bình tĩnh, nó cần tiền, nó không dám hại bé Thắng đâu.

Tuyệt Anh ghen ngào:

- Mới bây lớn đã bị uống thuốc an thần, quá tàn nhẫn!

Vòng vo mãi một lúc, Tuyệt Anh mới đỗ xe lại theo lệnh Việt. Anh ta ra lệnh trong điện thoại:

- Bỏ túi tiền xuống bên đường, ném vào đám cỏ dày đấy, rồi chạy xe luôn. Cô về chưa đến nhà thì sẽ có người mang con trả cho cô. Làm đi, nhanh lên!

Bà Minh Anh lo lắng:

- Con tin lời người này sao Tuyệt Anh?

Tuyệt Anh lắc đầu:

- Con không còn cách lựa chọn nào cả chỉ còn biết hy vọng lương tâm anh ta còn tính người.

- Đến lúc này mà con còn nói chuyện lương tâm sao?

Tiếng Việt lại vang lên, giục Tuyệt Anh ném vali tiền xuống. Tuyệt Anh cho xe chạy chậm lại và tung vali tiền xuống đám cỏ dày bên đường. Xong, cô lái xe đi. Chỉ chờ có như vậy, Việt nằm yên một lúc mới bò lên. Vali tiền nhỏ màu đen, anh ta sung sướng nhặt nó lên. Một trăm triệu, cho anh ta cuộc sống đế vương khi chạy sang bên kia biên giới. Nhưng...

- Giơ tay lên đầu và đứng dậy!

Giọng nói sắc lạnh, đồng thời hòng súng đen ngòm chĩa vào anh ta. Việt thất sắc từ từ đưa hai tay lên đầu:

- Lê Hùng Việt, anh đã bị bắt!

Còng số tám bập vào tay Việt, anh ta cúi đầu, hai hàm răng cắn vào nhau nguyên rủa:

- Đồ khốn kiếp! Đồ phản bội!

- **T**uyệt Anh! Anh báo cho em biết một tin mừng, mẹ của Việt mang bé Thắng đến phòng công an tự thú.

Tuyệt Anh có cảm giác như mình vừa chết đi sống lại. Cô ôm chầm bà Minh Anh.

- Mẹ ơi! Anh Bảo tìm thấy bé Thắng rồi. Con mừng quá.

- Vậy hả?

Bà Minh Anh cũng vui mừng không kém.

- Mẹ mừng quá.

Xe vừa đỗ ngoài cửa là Tuyệt Anh lao ra, cô ôm chầm cả bé Thắng và Hoàng Bảo.

- Con của tôi! Ôi cục vàng của mẹ. Mà anh ơi, con chưa tỉnh lại sao?

- Anh cho con uống thuốc giải rồi.

Bé Thắng chột cựa mình vươn vai, mặt bé đỏ lên vì cái vươn vai, mắt bé hấp háy rồi mở ra. Bé vẫn chưa biết nhìn, nhưng mùi hương quen thuộc của mẹ, khiến bé nhủi đầu đi tìm vú.

Tuyệt Anh mừng quýnh, cô hôn trơ hôn trất lên mặt con:

- Con trai của mẹ.

Hoàng Bảo thở phào nhẹ nhõm, như trút đi gánh nặng ngàn cân trên vai.

Bà Minh Anh lảng ra xa. Bây giờ đến lúc bà báo tin cho Minh Thư:

- Alô... - Tiếng Minh Thư ửng oải vang lên trong điện thoại - Mẹ tìm ra chị con chưa?

- Rồi. Có năm mơ mẹ cũng không dám nghĩ, Tuyệt Anh vợ của Hoàng Bảo là chị ruột của con.

Minh Thư sừng sốt:

- Mẹ nói cái gì, Tuyết Anh vợ anh Hoàng Bảo là chị con?

- Phải. Minh Thư, dù thế nào đi nữa, con cũng nên chấp nhận sự thật này đi nghen con. Nếu như con thấy Hoàng Bảo yêu vợ con nó như thế nào thì con nên mừng cho chị con. Chị con đã không có tình cảm gia đình từ thuở nhỏ, Hoàng Bảo cho chị con một mái ấm tuyệt vời.

Minh Thư buông điện thoại. Ông trời đúng là trớ trêu. Chị yên tâm đi nghen Tuyết Anh, em không tranh giành với chị. Mà em có tư cách gì để tranh giành. Tuổi thơ của em sống trong nhung lụa và yêu thương của cha mẹ, em có duy nhất, tình yêu đầu tiên trong đời em chỉ là tình đơn phương.

- Minh Thư! Con nghe mẹ nói không?

- Dạ, con nghe đây mẹ. Khi nào mẹ về vậy? Ba nói vắng mẹ nhà cửa quanh quẽ. Ba không gọi điện thoại cho mẹ, song con biết ba vẫn mong mẹ về.

- Mẹ sẽ về nhưng chưa phải bây giờ, mẹ muốn ở bên chị con ít lâu nữa. Con thay mẹ chăm sóc cho ba nhé.

- Vâng.

Minh Thư thần thờ buông điện thoại. Hoàng Bảo, em sẽ cố để quên anh, bởi vì từ lâu, cuộc đời đã chia chúng ta thành hai ngã mất rồi.

Em sẽ trốn, thần thờ, ngơ ngác.

Bởi - ngày nào anh nói: lớn lên mình thành chồng vợ.

Em cứ chờ cứ đợi, mà có biết đâu.

Đó chỉ là một lời nói trẻ con.

Một lời nói thoảng như gió mây bay.

Hãy quên, hãy quên...

Pin... Pin... Thay vì đạp thẳng xe, Thu Trang lại bấm còi, chiếc xe hơi trò tới suýt chút nữa cán tung vào hàng rào, may là Thái nhanh chân đạp thẳng kịp,

Cả người anh và người Thu Trang ngã về phía trước. Không sao, dây anh toàn giữ họ lại. Nhưng mặt Thu Trang tái mét, cô đưa tay lên ngực:

- Trời ơi! Chút xíu nữa... sợ điếng người luôn.

Thái cười trấn an:

- Lần sau cô nhớ lúc nào chân cũng trên thắng xe nhé.

- Thì tôi để chân lên thắng xe nè, mà quên mất.

Sau phút hoàn hồn, Thu Trang cười bẽn lễn:

- Ba tôi vẫn hay mắng tôi ngốc, ngô nghê, phản ứng chậm, con người tôi là như vậy đó, biết sao bây giờ. Thái, cậu thấy tôi tệ lắm có đúng không, đến lấy chồng cũng lấy một người không ra gì.

Thái lắc đầu:

Cô chỉ làm bề ngoài một người thôi, chứ thật ra cô rất xinh.

- Tôi mà xinh, cậu ghẹo tôi đó hả?

Thu Trang đánh vào vai Thái, anh ghẹo đầu qua, thành ra tay của cô lại vào mặt Thái. Hết hồn, Thu Trang kêu lên:

- Cậu có sao không... xin lỗi.

Thái dụi mắt. Thu Trang áp lại gần, cô nắm lấy cằm anh và nhìn vào đôi mắt đang chớp chớp.

- Tôi xin lỗi.

- Thu Trang.

Thái nắm hai bàn tay Thu Trang lại:

- Dưới mắt tôi, chị là người phụ nữ đẹp nhất.

- Tôi mà đẹp, làm ơn đừng có chọc ghẹo tôi nữa mà.

Thu Trang rụt tay lại, cô càng muốn rụt tay, Thái càng giữ tay cô chặt lại.

- Tôi khen cô thật lòng. Tôi mà có một chút xíu gì gian dối cho chết liền. Có điều tôi biết tôi không xứng với cô, đời nào người như cô lại để mắt đến một người như tôi. Tôi yêu Thu Trang lúc Trang chưa quen anh Việt kia.

Thu Trang đờ người ra rồi nghiêm mặt:

- Cậu biết cậu đang nói gì không?

- Dĩ nhiên là tôi biết! Tôi là một đứa mồ côi, xuất thân từ cô nhi viện, được viện giúp đỡ vào công ty nhà cô. Tuy nhiên, tôi nhất định phấn đấu, một năm nữa tôi thi tốt nghiệp đại học, tôi sẽ đi tìm việc làm, lúc đó tôi sẽ mạnh dạn xin... cưới Thu Trang làm vợ.

Thu Trang thảng thốt:

- Cậu có điên không hả? Nên nhớ tôi hơn cậu bốn, năm tuổi, tôi là chị Hai của cậu đó. Tôi sợ lắm rồi sự dối trá, xin đừng có nói gì cả.

Thái tha thiết:

- Tôi biết anh Việt làm tổn thương chị. Còn tôi, tôi xin làm người vá lành vết thương của chị, thời gian sẽ chứng minh tình cảm tôi dành cho chị.

Thu Trang ngồi lảng ra xa. Thật lòng cô không nghĩ mình lại rơi vào tình huống này. Cô sợ lắm rồi tình yêu gian dối.

- Chúng ta lái xe đi tiếp nhé! Thu Trang có thể xem như tôi chưa nói gì cả.

- Tôi... xuống xe, không lái xe nữa.

Thu Trang tháo dây an toàn bỏ đi xuống xe, Thái ngại ngần bước xuống theo:

- Xin lỗi. Thật sự là tôi không nên nói. Giữa tôi và cô có nhiều bức tường ngăn cách, đó là giai cấp sang hèn. Còn tuổi tác chẳng là gì cả.

Thu Trang thở dài:

- Tôi là người thất bại trong hôn nhân, cho nên tôi chỉ mong được hai chữ bình yên.

- Rồi có một ngày Thu Trang sẽ hiểu, tình cảm tôi dành cho Thu Trang là hoàn toàn thành thật. Hãy tin vào tôi, Thu Trang.

Thu Trang bước đi, chút nước mắt long lanh trên má cô, cô hãy còn trẻ và vẫn khao khát một tình yêu chân thật.

Tại sao anh lại nói yêu tôi, khiến cho lòng tôi bối rối. Trong mắt anh, tôi là người phụ nữ xinh đẹp? Mỗi một người chỉ xinh đẹp trong trái tim một người. Thu Trang nhớ có một câu nói như thế.

- **H**i! Chào Hoa Hồng. Gai Nhọn đây.

Tuyết Anh mở trang web của mình. Hôm nay cô và Hoàng Bảo giận nhau, cô nói muốn sinh đứa con thứ hai, bé Chiến Thắng bốn tuổi rồi còn gì nữa, anh gạt phăng đi bằng câu nói:

- Một con thôi, dù trai hay gái. Anh không sợ nuôi con, mà anh lo cho em, sinh một đứa con, em không biết sợ đau hay sao?

- Nhưng mà em...

- Đừng nói nữa, má cu Thắng.

Hoàng Bảo hôn lên môi cô ngăn lời nói, song Tuyết Anh đẩy mạnh anh ra:

- Đừng đụng vào em...

Hoàng Bảo kêu lên:

- Ô hay, anh nói như vậy không đúng sao mà giận anh?

- Không đúng.

Tuyết Anh vùng vằng bỏ đi, cứ nói chuyện này là anh và cô lại cãi nhau. Bữa nay cô nhất định giận anh luôn. Và thay vì dỗ ngọt cô, anh lại bỏ đi làm, có đáng giận không?

- Được anh và tôi “chiến tranh đỏ”. Tuyết Anh ôm gối mềm đi ngủ riêng, cô định lên mạng và chat suốt đêm nay, nhưng mới vừa mở trang thư đã thấy dòng chữ:

“Hi. Chào Hoa Hồng - Gai Nhọn đây”.

Hừ! Gai Nhọn, tôi biết tổng anh là ai. Mà tôi cũng ngạc nhiên thật, khi làm vợ anh, tôi mới biết Gai Nhọn là Hoàng Bảo. Nhấp click hàng chữ lại hiện lên, một bài thơ:

“Khi bà xã giận

Bà xã không vui, ta cũng thấy buồn

Gien di truyền từ ngàn xưa để lại

Hiệp sĩ thường thua trận trước hoa khô

Hoa khô cắm vận rồi hoa khô ơi

Ta im lặng với cả lòng kiên nhẫn

Hoa Hồng! Đừng giận nữa em ơi, đừng giận... ”.

Người đầu phát ghét, đã không năn nỉ còn muốn chọc giận hơn nữa hả? Ủ, tôi cắm vận anh đó.

Trên màn hình chọt xuất hiện một vòng tròn, tròn thật tròn và rồi dấu hai chấm (:), tiếp theo một dấu bằng (=) và sau đó là chữ D... rồi các ký tự lật ngang, hình thành đôi mắt, sống mũi và cái miệng cười toét hết cỡ... bắt Tuyết Anh có muốn giận nữa cũng phải cười phá lên.

- Em à! Em cười là em nghĩ hết giận anh rồi phải không?

Tiếng nói từ phía sau, Tuyết Anh quay phắt lại:

- Ai nói là hết giận. Còn giận đó.

- Hồi trước em nói khi nào em hết giận anh, em sẽ mở thư anh ra đọc. Quên rồi hả?

- Chưa quên, nhưng thích giận.

- Đừng giận em ơi, ngoài kia biển đã xanh rồi.

Hoàng Bảo bước đến gần, nhìn vào màn hình máy tính, đến anh cũng phải cười, anh vòng tay ôm cô vào lòng.

- Nhìn anh đi.

- Không.

- Trẻ con quá, sao anh không biết là em yêu anh, nên muốn sinh con cho anh, nhưng anh sợ điều bất trắc, đã một lần rồi, anh rất sợ, chúng mình rất yêu nhau và rất hạnh phúc phải không em? Em hiểu rồi thì đừng giận anh.

Nước mắt Tuyết Anh loang loáng, cô hiểu mình được yêu bằng một tình yêu sâu lắng tha thiết, mỗi cái cau mày của cô làm cho anh lo lắng. Cô nhủi đầu vào ngực anh, anh ôm cô vào vòng tay mình chặt hơn nữa, môi anh tìm môi cô. Thời gian dù có bao lâu đi nữa, tình yêu của cả hai vẫn theo màu thời gian...

Sáng nay nắng lên rực rỡ, Thu Trang còn đứng bên chiếc xe nhìn mãi ra xa. Bốn năm cô chờ đợi một người, anh vẫn bên cô quan tâm lo lắng, duy có một điều anh muốn cô lặp lại, như bốn năm về trước, không lặp lại.

Chợt... một bó hoa hồng từ phía sau lưng từ từ đưa ra trước mặt Thu Trang, cô giật mình... Dẫu cho gương mặt anh khuất sau bó hoa to, cô vẫn nhận ra anh.

- Thái!

- Chúc mừng sinh nhật.

- Nhớ... nhớ sinh nhật của tôi à?

- Nhớ chứ! Nhớ rõ như bóng hình một người trong tim vậy.

Thu Trang xúc động nhận hoa:

- Cảm ơn nhen.

- Vậy Trang có nhận món quà này không?

Thái mở hộp nhỏ, có hai chiếc nhẫn xinh xắn, anh cầm lên:

- Anh đeo cho em nhé!

Thu Trang nheén cả lời vì quá cảm xúc. Bốn năm, anh trở thành người đàn ông chững chạc và thành đạt. Duy có một điều, trái tim của anh vẫn duy nhất có mình cô.

Im lặng có nghĩa là đồng ý, Thái cầm chiếc nhẫn và nâng bàn tay Thu Trang đeo vào. Xong, anh đặt chiếc nhẫn còn lại vào lòng bàn tay cô.

- Em đeo cho anh đi!

Thu Trang lúng túng cầm chiếc nhẫn vào tay anh. Anh sung sướng ôm cô vào lòng.

- Em đã đồng ý lấy anh, phải không?

Không có câu trả lời, mà từ máy đĩa trong xe văng ra bài hát:

L.O.V.E. I love you.

Chỉ cần anh đến bên này

Và thầm mong anh nói ra ba từ thôi.

L.O.V.E. I love you.

Vì tim em đợi chờ mãi

Mãi không rời xa...

Như một trái lòng tỏ tình dễ thương. Thái ngây ngất hôn lên bàn tay có chiếc nhẫn của cô. Hạnh phúc như chợt vỡ òa trong tim. Từ nay anh sẽ có cô, một mái ấm và tình yêu chân thật...

HẾT